

NORGES INDSKRIFTER

MED DE ÆLDRE RUNER.

UDGIVNE

FOR

DET NORSKE HISTORISKE KILDESKRIFTFOND

VED

SOPHUS BUGGE.

I.

CHRISTIANIA.

A. W. BRØGGERS BOGTRYKKERI.

1891—1903.

31. Tanem.

S. 367 L. 8. Under »Literatur« tilføies: N. Nicolaysen, Aarsberetn. fra Foreningen til norske Fortidsmindesmærkers Bevaring for 1857 S. 27.

S. 369 L. 21 ff. I By-Indskriften er de 4 sidste Runer, som ikke er skrevne i Række med de foregaaende Runer, baade oventil og nedentil omgivne af en Rammestreg; se S. 94.

S. 371 L. 29. Ordene »elifi Aagedal« stryges.

S. 371 f. Magnus Olsen formoder, at 6te Rune er en Form af Ψ , her brugt som en Betegnelse for en (snaest lang) *e*-Lyd. Om Brugen af \blacktriangleright (*ýr*) som Tegn for en *e*-Lyd, navnlig i svenske og danske Indskrifter, se Wimmer, Runenschrift S. 243 f., 249 f. og Norges Indskr. S. 133 ff. Paa sidstnævnte Sted er formodet, at denne Brug af \blacktriangleright er deraf at forklare, at Runen dialektisk havde Navnet *ér*. Jfr. ogsaa S. 396 f., 400.

Hvis denne M. Olsens Formodning er rigtig, kan Navnet i Tanem-Indskriften gjengives **mairle**, som bliver at forklare paa samme Maade som ved den tidligere Læsning, af ældre **Mārila*. Indskriftens Tid maa da sættes endnu længere ned end til den S. 372 formodede Tid. Den er da snarest fra 2den Halvdel af 8de Aarh., og Indskriften kan da betegnes som en Overgangsindskrift, hvis Skrift staar imellem den sædvanlige længere Runerækkes Skrift og den sædvanlige kortere Runerækkes Skrift.

S. 372. Hvis der efter **mairle** skal læses **R r**, kunde man spørge, om Indskriften oprindelig har endt f. Eks. med **r[f]** og om dette har betydet d. s. s. oldn. *rúnar fáði*. Men noget Svar paa dette Spørgsmaal kan man neppe faa.
